

LEIGH HOWARD és a kastély szellemei

Csak akkor lelhet békére,
ha ő oldja meg a szülei
gyilkosságának a rejtélyét.

finep
selection

Shawn M. Warner

Shawn M. Warner

LEIGH HOWARD
és a kastély
szellemei

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

Első fejezet

LEIGH ÚGY ÉREZTE MAGÁT, mintha valami sintértelepről megmentett korcs lenne, aki épp az új gazdái előtt tetszeleg. A limuzin, amelyben utazott, néhány perce gördült be a ház kapuján, bár a lány inkább középkori kastélynak nevezte volna az épületet. A boltív alatt áthaladva benézett az őrtoronyba, ahol megpillantotta a falon sorakozó fegyvereket. Megfordult a hátsó ülésen, és az ablakon kikukucskálva figyelte, ahogy az örök bezárják mögötte a vaskaput. Láncing és kard helyett márkás öltönyt viseltek, zakójuk alatt pedig elrejtett pisztolyok domborodtak.

A lány gyorsan visszafordult, és előreszegezte tekintetét. Az apja rendőr volt, és rendesen beavatta őt a lőfegyverek világába, így Leigh többet tudott róluk, mint a felnőttek többsége. Apja többször is elvitte őt a lőtérre, és a lány átkozottul jó lövésznek tartotta magát. De amióta meglátta azt a halom fegyvert, elfogta a pánik, és levegő után kapkodott. Felnézve meglátta magát a limó hátsó visszapillantó tükrében, ahogy a hüvelykujja körmét rágcsálja. Inkább ökölbe szorította és az ölébe fektette a kezét.

A nagy, fekete járgánynak, ami kemény ötvennel haladt előre, öt percébe telt, mire eljutott a kaputól a villáig. A lány szemügyre vette a sebességmérőt, és már előre kimatekozta. Ha egy óra alatt ötven kilométert tesznek meg, akkor egy perc alatt majdnem egyet. Öt perc alatt meg úgy négyet. A kocsifelhajtó, már ha a Simmons-Pierce-ékhez hasonló emberek így hívják, több mint három kilométer hosszsan nyúlt el előttük.

Most pedig az új családja előtt állva várta az ítéletet. Tekintetükben kételkedés és tétovázás tükröződött, ahogy végigmérték őt. Jócskán a szemébe lógó, tépett fekete frufruját vizslatták, tuskés, tarkóig érő frizurája mögül még a füle is kikandikált. Az sem segített a helyzetén, hogy egyáltalán nem bajlódott a sminkeléssel, és a körmét sem lakkozta ki. Igazából nem is volt körme. Tövig lerágta őket.

Mindennek tetejébe szaggatott farmert viselt, zsákszerű, baticolt, kapucnis felsővel, és már szinte hallotta, ahogy az unokatestvére, Tristin Simmons, a felesége, Peg, és lányuk, Myra magukban felteszik a kérdést: Vajon megrágja majd a bútorokat, vagy lepisili a szőnyeget?

Leigh egyszerűen képtelen volt a szemükbe nézni. Szégyentől égő arccal inkább a krikzkrakszokra koncentrált, amiket kék tintával pingált fel a piros tornacsukája orrára.

– Nem is tudom, hogyan köszönjem meg, hogy befogadtak, Mrs. Simmons – motyogta, hogy végre megtörje a kínos csendet.

– Ugyan – búgta a ház úrnője –, szólíts Peggy néninek. Vagy ha úgy tetszik, csak simán Pegnek.

Leigh a fölé magasodó kastélyra emelte tekintetét. Legalábbis szerinte ez a ház simán elment volna annak. Hatalmas és öreg épület volt. Óriási szürke sziklából építették, amiken aprócska lemezkék

csillogtak, akár üvegszilánkok a kanálisban. Falait borostyán ostromolta, már talán több is, mint két évezrede, mégsem sikerült felkúsznia még a homlokzat közepéig sem.

Tristin odaballagott Leigh mellé, hogy együtt gyönyörködjenek a látványban.

– Lenyűgöző, nemde? A Simmons-Pierce család ősi rezidenciája – mondta, majd büszkén végigmutatott a kastélyon. – Ez a ház mindig is központi szerepet játszott Amerika történetében. Elnökök írtak alá egyezményeket itt. Tábornokok mutatták be haditerveiket. Kémek szerveztek összeesküvéseket. Jótékony bálakat rendeztek. Ez a ház nem csupán egy történelmi műemlék. Ez a ház maga a történelem.

– Apa, ez nem a legjobb időpont a nosztalgizásra. Leigh-t bizonyára jobban izgatja a *saját* jövője, mint a *mi* otthonunk múltja.

Leigh megfordult, és rámosolygott Myra Simmonsra, az unokatesójára.

Valójában mindannyian az unokatestvérei voltak. Myra, Peg, Tristin. Nagyon távoli rokonok. Leigh cinikus énje – ami valójában az egyetlen énje volt – azt súgta, hogy Peg és Tristin azért nevezték ki magukat nénikének és bácsikának, hogy megmutassák, ki az úr a háznál. Itt az övék a döntés joga.

Leigh mosolyt erőltetett az arcára. Hidegen hagyta a dolog. A rokonai meg aztán végképp nem érdekelték. Magasról fütyült az egészre.

Ahhoz, hogy ide jöhessen, először meg kellett győznie a pszichiatereket, hogy nem jelent közvetlen veszélyt önmagára, ami úgyahogy igaz is volt. Egy törékeny igazság, amely akár egyetlen lehulló szempilla súlya alatt is kettétört volna. Talán éppen ma este. Vagy holnap. Vagy valamikor a jövő héten. Végül úgyis újra megkísérli az öngyilkosságot.

Most csak az a lényeg, hogy mosolyogj – mondta Leigh magában.

Felvette a bájvigyort, és Myrára villantotta.

A maga tizenkilenc évével Myra három évvel volt idősebb, mint ő. Farmert öltött magára, de az a nadrág túl drága volt ahhoz, hogy ezzel a szóval illessék, hozzá egy ütött-kopott pulcsit vett fel, ami jócskán meghazudtolta vaskos árcéduláját. Tökéletesen beállított frizurájával és gondosan manikűrözött körmével arra törekedett, hogy véletlenül se tűnjön ki a többiek közül. Leigh saccolása szerint vagy ezer dollárt költhettek arra, hogy Myra Simmonst lélegzetelállítóan átlagos külsővel ruházzák fel.

– Látod azt az ablakot? – kérdezte Myra, miközben a torony felé mutatott, amelyet Leigh és Tristin éppen csodáltak. – A harmadikat ott fenn? Az az egyetlen szoba azon az emeleten. És csakis a tiéd.

Odahajolt a lányhoz, mintha titkot akarna súgni a fülébe, de végül olyan hangosan szólalt meg, hogy mindenki hallhassa.

– A legjobb szoba az egész keccóban, ha engem kérdezel.

– És miért? – kérdezte Leigh lagymatag érdeklődéssel.

– Hát a szellemek miatt!

Leigh szíve mindjárt hevesebben vert a szó hallatán.

– Szellemek? Király!

Myra felnevetett.

– Myra – szidta le Peg –, ne tömd tele Leigh agyát azzal a badarsággal. – Igazán sajnálom, Leigh – folytatta az asszony. – Túl sokat ül a tévé előtt.

– És túl keveset a könyvei fölött – tette hozzá Tristin. – Ezzel a hozzáállással labdába se rúghatsz majd, amikor ősszel megkezded az egyetemet.

Peg felsóhajtott.

– Ebbe inkább most ne menjünk bele megint. Myra, miért nem kíséred fel inkább az unokatestvéreidet a szobájába? A vacsora húsz perc múlva kész.

– Hogyne – mondta Myra.

Az anyja vállán átnézve felvonta a szemöldökét, és huncutul azt tátogta: – Szeretlek, apu.

Tristin elmosolyodott, sóhajtott egyet, majd megadóan megrázta a fejét. – Én is téged.

Myra felkapta Leigh bőrröndjét, és mutatta az utat befelé. A hűséges kutya szerepét betöltve Leigh megragadta az utazótáskáját, majd engedelmesen követte a házigazdát.

A házat belül sötét faburkolattal vonták be. Leigh tágra nyílt szemmel nézte azt a megannyi falra akasztott portrét. Azon a néhány helyen, ahol éppen nem valakinek az arcképe ékeskedett, tájképek díszítették a falat.

Leigh kissé oldalra hajolva bekukkantott a szomszédos nappaliba. A folyosóhoz hasonlóan ez a szoba is tele volt festményekkel.

Egyszer csak zihálva dobta a földre a táskáját. Tudta, hogy lehetetlen, szíve mégis reményteli zakatolásba kezdett, ahogy beviharzott a szobába. Rá sem hederítve a többi festményre, az ablakhoz legközelebbi falon függő portréhoz sietett, ami egy asszonyt ábrázolt.

Napfény csillant a festmény arany levélmintás keretén, már-már dicsfényként övezve a portrét. A képen szereplő nő buggyos ujjú, kék tüllruhát viselt egy rég elmúlt korból. Fejét göndör, gesztenyebarna hajkorona díszítette, mosolygó arcából kedvesség áradt.

Myra odalépett Leigh mellé.

– Leigh? Mi a baj?

– Ez a nő – mutatott Leigh a festményre. – Ki ő?

– A neve Rebecca Florence Pierce. Az ezernyolcszázaz évek elején halt meg. Miért?

Leigh elkezdett matatni a batikolt szvetterében, kezét egy titkos zsebbe dugta, majd előhúzott egy fényképet, és Myra kezébe nyomta.

– Ő az édesanyám... volt.

Myra tekintete egy pillanatra elidőzött a fotón, hogy összehasonlítsa a festménnyel.

– Köszí – mondta, és visszaadta a képet. – Nem akartam rákérdezni. Vagy legalábbis nem akartam ajtóstul rontani a házba, és rögtön arról faggatni téged, milyen rokoni szál fűz össze bennünket. Ahhoz a szüleidről kellene mesélned, így természetesen akkor számolsz be a részletekről, amikor készen állsz rá. Nem az én dolgom, hogy megpróbáljam kihúzni belőled.

Leigh Myrát fürkészte, hogy a csillogó külső mögött meglássa a valódi embert.

Myra tiszteletben tartotta a magánéletét, pedig őt sem ismerte jobban holmi utcán kolduló csavargónál, ami Leigh-t arra engedte következtetni, hogy a lány mindenkihez tisztelettel fordul.

Leigh-nek fogalma sem volt róla, meddig marad a Simmons-Pierce család birtokán. Azt sem tudta, hogy egyáltalán meddig marad életben. Nem azért jött, hogy lebratyizzon velük, de ez korántsem jelentette azt, hogy ellenségeket akar szerezni.

– Ugyan – felelte Leigh. – Legalább volt benned annyi, hogy nem kérdeztél rá. A legtöbben még erre sem képesek, mert azt gondolják, hogy a kíváncsiságukért cserébe magyarázattal tartozom nekik, és el kell mondanom... mindent.

Elpirult, és a tornacipőjére szegezte tekintetét. Gondolkodás nélkül húzta fel a felsője ujját, felfedve a hegeket a csuklóján. Olyan

erősen rászorította az ujjperceit a pulcsijára, hogy még az ökle is el-
fehéredett.

Myra szeme megremegett, és könny csordult ki mindkét szeme sar-
kából.

Leigh állkapcsa összeszorult. Utálta, amikor sajnálták őt. És még
annál is jobban gyűlölte, amikor pátyolgatni próbálták. Mindez azt
jelentette, hogy kényelmetlenül érinti őket a fájdalom, és valójában
saját magukat akarták jobb kedvre deríteni.

Myra azonban más volt. Ő nem csinált ilyesmit, hanem békén
hagyta Leigh-t, és minden erejével azon volt, hogy osztozzon a bá-
natában anélkül, hogy tagadni próbálná, mintha valami rusnya folt
lenne a szőnyegen. Vagy még rosszabb, megpróbálná helyrehozni.
Helyrehozni *őt*. A szenvedés már mélyen beleivódott a személyiségé-
be, és Myra nem akart változtatni ezen.

– Gyere! – mondta Myra, mintha megérezte volna Leigh sötét
gondolatait. – Ez tetszeni fog.

– Kétlem – motyogta Leigh, és követte Myrát ki a szobából.

A folyosón keresztül eljutottak a könyvtárba, ami a Rebecca Pierce
portréját rejtő nappalival szemben helyezkedett el.

A nappalival ellentétben a könyvtár falát korántsem díszítette
annyi festmény, helyettük hatalmas könyvespolcok uralták a falakat.
Az a lambérián csüngő néhány portré egy hatalmas kép köré csopor-
tosult a kandallópárkány felett.

A festmény egy mogorva ábrázatú, bajusz nélküli, szakállas öreg-
emberről készült. Székben pöffeszkedett, mögötte pedig egy ázsiai
szolga állt a kép bal oldalán, már-már lelógott a festményről. Az ülő
ember arcából szemernyi melegség sem áradt, átható tekintettel bá-
mult ki a szobára a szürke bozóthoz hasonlatos szemöldöke alól,

amitől Leigh-nek olyan érzése támadt, hogy minden mozdulatát figyelik.

– Ezek ketten – mutatott Myra egy kisebb és jóval vidámabb festményre – a Pierce ikrek: Christian és Corinne. Rebecca gyermekei voltak.

Leigh pislogással próbálta lerázni magáról az öregember festett tekintetének hatását. Elképedve méregette a párost, akikre Myra mutatott. Corinne sokkal inkább hasonlított az ő anyjára, mintsem Rebeccára. Leigh válla összerándult, még a háta is beleborsódzott. Szörnyen hátborzongatónak találta, hogy ezekben a rég halott arcokban felfedezni vélte az anyját és önmagát, és erre még nem állt készen.

– Na, szóval – mondta Myra, a festményen szereplő férfira mutatva –, az unokatesónk, Christian lett volna a családi vállalkozás várományosa. Még mielőtt átvette volna a vezetést, elhatározta, hogy minden egyes kikötőben, ahol a cégünknek vannak irodái, eltölt legalább egy évet. Corinne úgy döntött, hogy ő is vele tart, és eltölt egy évet a Nyugat-Indiákon. Abban a korszakban ugye még a bátyjának is kevés elfoglaltsága akadt, nemhogy egy fiatal lánynak!

Myra kuncogott a saját viccén. Leigh mosolyt erőltetett az arcára.

– Az ott-tartózkodása alatt ismerte meg Monroe-t. – Myra megállt, és megvárta, míg Leigh felteszi a kötelező kérdést.

Leigh engedelmesen játszott a szerepét.

– Szóval kicsoda az a Monroe?

– Hát a cukornádföldeken dolgozott! Még akkora vagyona se volt, hogy ültetvénybirtokosnak nevezze magát. Csak egy egyszerű földműves volt.

– Gondolom, a lány ősei szívélyes fogadtatásban részesítették – mondta Leigh.

– Hát nem! – felelte Myra nyomatékosan. – Mindennek tetejébe Monroe fekete volt. Manapság ez persze már nem nagy szám. Na de akkoriban, a tizenkilencedik század elején nagy botránynak számított! Képzelheted, mi történt, amikor Corinne bejelentette az eljegyzésüket. Megkapta, hogy vagy lefűjja az esküvőt, vagy kitagadják a családból.

– És végül mit tett? – kérdezte Leigh, és meglepő módon furdalta az oldalát a kíváncsiság. Elvégre a felmenőiről volt szó.

– Az összes pénzükkkel együtt elküldte az egész Simmons-Pierce klánt a pokolba, és hozzámment Monroe-hoz.

Leigh őszinte mosolyt villantott a portréra.

– Ez az, csajszil!

– Ugye? – Myra fülig érő mosollyal nézett Corinne képére, hallatszott a hangján, mennyire büszke rá. – Én is csipázom őt.

– Mi történt azután? – kérdezte Leigh.

Myra megfordult, és összeráncolt szemöldökkel nézett rá.

– Ezt meg hogy érted?

– Hát mi lett Corinne sorsa? Milyen élete volt? Születtek gyerekei?

– Bizonyára igen – mondja Myra. – Hiszen te is itt vagy.

Leigh fürkészte a lányt. Magában jobb választ követelt.

– Manapság nehezen tudjuk elképzelni, hogy bármelyik szülő hátat fordítana a saját gyerekének. De akkoriban a kitagadást szó szerint értették. Corinne-ról akkor hallott utoljára a családja, amikor hozzámment Monroe-hoz – magyarázta Myra.

Myra egy ideig csendben méregette a festményt, aztán mintha már valahol a fellegekben járna, megszólalt:

– Cseppet furi. Mivel ebben a házban nőttem fel, magától értetődő volt, hogy kíváncsi vagyok Corinne családjára. Hogy hol lehetnek a leszármazottjai.

Megfordult, és rámosolygott Leigh-re.

– Rád gondoltam már akkor is, amikor még fogalmam sem volt, hogy pont rád gondolok. És most itt vagy.

Leigh grimaszolva megvonta a vállát.

– Itt vagyok. Remélem, nem okoztam túl nagy csalódást.

Myra szemöldöke felszaladt, és csücsörített, ahogy az apjára is, amikor még kint voltak.

– Nem, nem annyira. Legalábbis eddig.

Aztán hirtelen önfeledt kacagás tört elő a lányból. Leigh irigyelte a jókedvét, és elpirult szégyenében.

Muszáj volt elterelnie a gondolatait a veszélyes vizekről. Inkább rámutatott a hatalmas festményre, és azt kérdezte:

– Az meg kicsoda?

Myra széttárta a karját, mintha magához akarná ölelni a kandalló felett függő, morcos vénembert ábrázoló képet.

– Hát Bodie Pierce!

– Bodie? – nézett rosszallóan Leigh.

– Hát, én csak így hívom őt. A valódi neve Ichabod volt.

Myra kiábrándulva és sajnálkozva rázta meg a fejét, és a portrénak szegezte a kérdést:

– Mégis mit gondoltak a szüleid?

Ezen mindketten kuncogtak. Leigh megrökönyödött a vidámsága szokatlan hangján.

– És mitől olyan különleges Bodie? – kérdezte, hogy még csírájában elfojtsa a dolgot.

Myra örömtől ragyogó szemmel nézett rá.

– Ő a Simmons-Pierce kastély szelleme.

– Láttad már őt valaha?

– Nem. És senki más sem a családból. Anya és apa badarságnak tartja az egészet. De születtek történetek az évek során. A legenda szerint Nagy Bodie szelleme csak akkor jön elő, ha a család nagy pácban van. Kicsi Bodie már teljesen más térszta, de őt sem láttam még soha.

Leigh oldalra döntötte a fejét, mint egy zavarodott kölyökkutya.

– Kicsi Bodie?

– Myra – szólta Peg a ház másik feléből. – Nem akarsz felkísérni Leigh-t a szobájába? Nemsokára kész a vacsora.

Myra a szemét forgatta.

– Majd odafent megmagyarázom – suttogta.

Leigh követte Myrát felfelé az előkelő lépcsőn. Az emeletre érve Myra azt mondta:

– Anya és apa szobája ott van.

A lépcsőktől messzire mutatott, ami alapján Leigh nem igazán tudta eldönteni, pontosan melyikre gondol a rengeteg ajtó közül.

Myra megfordult, és elsétált a hall végére. Leigh-nek nem volt más választása, követnie kellett. Minél többet látott a házból, annál inkább úgy érezte, hogy valami brit televíziós műsor forgatásának a kellős közepébe csöppent, és nem is Maryland egy eldugott sarkában van. Minden ösztöne azt súgta, hogy nem tartozik ide, de nem volt hová mennie. Myra alakja elhomályosodott, ahogy Leigh szeme meggyűlt könnyel. A kezében tartott táskáé érdes szélével szárazra törölte a szemét, még mielőtt Myra észrevette volna.

– Az pedig az enyém – csiripelte a lány, és az egyik ajtóra mutatott, ami a többihez hasonlóan öreg és unalmas volt.

Egyenesen az előszobával szemben, Myra szobájából kijőve, egy kis boltíves lépcsőpihenő volt. A kis üreg egy igencsak meredek és keskeny csigalépcsőt rejtett. Myra odament, és nekilódult.

A lépcső tetejére érve Leigh két fokkal lejjebb volt, mint Myra, aki egy apró emelvényen állt, amin még egy ember is alig fért el, egy különös faajtó előtt, ami a szokásosnál kisebb és kör alakú volt.

– Nem semmi ide felmászni, mi? – kérdezte Myra már-már csipkelődve.

– Felhurcoltam ide ezt a táskát. Kétes érzéseim vannak azzal kapcsolatban, hogy feljöjjenek ide, amikor valami nehezét akarok felvinni a szobámba.

Myra szája felfelé görbült, és incselkedő mosollyal nézett Leigh-re.

– Ó, hát van egy felvonó, ami felmegy a második emeletre, de azt gondoltam, jól fog esni egy kis testmozgás, miután egész nap a kocsiban ültél.

Leigh szája tátva maradt.

– Te most komolyan hülyét csináltál belőlem?

– Csak egy kicsit – vigyorgott Myra. – Remélem, nincs harag.

– Ó, nem haragszom én. De ezt még megbosszulom egyszer! – mondta Leigh.

Myra fülig érő mosollyal nyitotta ki a kis kerek ajtót, és bement a szobába. Leigh meghajolva követte őt. Amint meglátta a szoba elrendezését, szerelembe esett.

Sokkal tágasabb volt, mint amilyennek elképzelte. Először az szűrt szemet, hogy az ajtóhoz hasonlóan az egész szoba kör alakú volt. Másodjára pedig azt fedezte fel, hogy a háló, a nappali és az öltözőrészek mind-mind más szinteken helyezkedtek el.

Az ajtóval szemben lévő ágy az ablakpárkány tetejénél kezdődött, aminél vastosabbat Leigh még sosem látott. A hálóhelyiség tulajdonképpen egy galéria volt, alatta viszont nem volt üres, hanem egy szilárd, durván kifaragott kőalapzat terült el, ami passzolt a kastély külsejéhez.

Leigh ledobta a táskáját a szoba közepén, és felmászott a falépcsőn, ami a fal ívével párhuzamosan futott végig, és üresen kongott a lány lába alatt. A lépcsőfokok annyira meredeken helyezkedtek el, hogy már-már létrának tűntek.

Felérve Leigh felfedezte, hogy a kis balkonon bőven elfér az ágy és az éjjeliszekrény, és még ő is nyugodtan mozoghat anélkül, hogy a lezuhanástól kéne tartania. Ennek ellenére a párkányra fényesen polírozott fakorlátot illesztettek. Az ágy másik felén egy gyönyörű zárt erkély húzódott a padlótól egészen a mennyezetig. A nehéz függönyöket széthúzták, csupán egy vékony fátyol törte meg a naplemente ragyogását. Az ablakon kinézve Leigh mérföldekre is ellátott az erdővel borított vidéken. Lement a lépcsőn a földszintre, és a sülylesztett nappalirészben találta magát. Ezúttal már semmi sem akadályozta meg abban, hogy átsétáljon a peremén. Leugorhatott a harminccentis horpadásba, vagy a lépcsőt is használhatta. A méltóság- teljesebb változatot választotta, és már tudta jól, hogy ha egyedül lesz a szobában, akkor mindig egyenesen leugrik majd.

A nappalirész legtávolabbi csücskében, a magasan elhelyezett, négyszögletes ablakon napfény áradt be. Leigh ugrott egyet, és a párkányba kapaszkodva felhúzta magát. Kinézett az ablakon, és látta, ahogy a kocsifelhajtó eltűnik a fák takarásában. Most már kezdte kiismerni magát a szoba elhelyezkedését illetően, a ház többi részéhez viszonyítva. Amikor kint voltak, Myra ugyanerre az ablakra mutatott.

– Tyűha! – mondta Myra, aki még mindig az öltözőhelyiségben ácsorgott. – Meg se kottyant neked az a felhúzódzkodás!

Leigh figyelmen kívül hagyta a megjegyzést, és leugrott az ablakból.

A lánytól jobbra három kőlépcső vezetett egy másik szobába. Felment rajta, és a fürdőszobában találta magát. Szintén kör alakú

szoba volt, ahol a zuhanyfülke fala ugyancsak a helyiség formájához igazodott.

– Egész hangulatos, és nyomorogni sem kell – mondta Myra, aki szintén megérkezett a nappalirészbe.

Leigh kirohant a fürdőszobából, és a három lépcsőfokot keresztülgörva huppant a földre. Melegség járta át a testét, amelyet több mint egy hónapja nem érzett már. Amikor megtudta, hogy a szüleit meggyilkolták, jéggé dermedt, akár az Északi-tenger. A rideg magány börtönében töltött hét után felvágta az ereit. Azóta a borzalmas éjszaka óta most olvadt fel leginkább a depressziója.

– Szerintem csodálatos – mondta. – Ez megint csak vicc akar lenni, vagy tényleg az enyém a szoba?

– Csakis a tiéd – felelte Myra mézesmázosan.

Myra vállán áttekintve Leigh megpillantott egy magányos portrét a legtávolabbi falon. Amikor először belépett, észre sem vette, mert háttal állt a festménynek. Leigh kimászott a nappalirészből, és odaállt a kép elé, hogy alaposan végigmérje.

A kép egy fiút ábrázolt, aki néhány évvel lehetett fiatalabb nála. Szőke frufruja belelógott hatalmas, gyönyörű kék szemébe. Homokszínű fürtjei a vállára omlottak, és Leigh tudta, hogy az a hosszú hajzuhatag már azokban az időkben is ódivatúnak számított. Nem volt kócos, tiszta ruhát viselt, világos bőre nem volt piszkos, ugyanakkor a megjelenése mégsem tűnt makulátlannak és elegánsnak.

Finom, vékony, már-már nőies vonásokkal rendelkezett. Orcáját és orrnyergét halvány szeplők pettyezték. Enyhén széttárt ajkakkal pózolt, de Leigh még úgy is látta az ifjúkor védjegyeként kikandikáló két elülső, maradandó fogat a tejfogak között. Úgy tűnt, mint ha mosolyogni szeretett volna a festmény készítőjének, de valahogy

nem jött össze. Halvány rózsaszín ajka kissé felfelé görbült, ami ugyan elvetette az ártatlanságot, mégsem sugárzott belőle komizság.

Tipikus fiú – döntötte el magában Leigh.

Minél tovább vizslatta a festményt, annál inkább megváltozott a fiú kilétéről alkotott képe. A fiú vonásai külön-külön kimondottan aranyosak voltak. Azonban egybevéve szomorú ábrázatot kölcsönöztek neki. A fiú búskomorsága egybeolvadt a lányéval, és Leigh a szíve mélyén érezte, hogy rokon lelkek – ő is jól ismerte már a bánatot.

– Az ott – mondta Myra, visszarángatva Leigh-t a valóságba – Kicsi Bodie.

– A ház másik szelleme?

– Dehogyanis – kuncogott Myra. – Nagy és Kicsi Bodie egy és ugyanazon személy.

Leigh csak pislogott Myrára, miközben próbálta kibogozni az egészet. – Szóval Kicsi Bodie valójában Nagy Bodie, csak fiatalabb változatban?

– Pontosan – felelte Myra.

– Honnan tudod, hogy a kettő ugyanaz a szellem?

Myra kuncogott. Tettetett megvetéssel a hangjában így szólt:

– Drága kuzinkám, a mi közös őseink felbéreltek egy modern boszorkányt, hogy bebizonyítsák, hogy szellem kísérti a házat. Senki sem lepődött meg, hogy a jó öreg Bodie ólálkodik a birtokon. De csak attól dobott igazán hátast a család, amit Kicsi Bodie-ről mondott a médium. Kijelentette, hogy bizonyos pontokon, amelyek történetesen az élete legboldogabb időszakai, Ichabod Pierce gyermekkori alakjában jelenik meg. Hát, képzelheted, mi történt ezután! A médium nem teketóriázott, rögtön kiszivárogtatta a sztorit a sajtónak, és jól hasznot húzott belőle. Addig csűrte-csavarta a történetet,

míg végül a világ leghíresebb médiumaként jött ki az egészből. Senki sem hallott még ilyenről azelőtt, az asszony pedig gondoskodott róla, hogy senki se felejtse el, hogy ő fedezte fel a jelenséget. A memoárja ott van valahol a földszinten a könyvtárban. Olvasd majd el valamikor.

Leigh-nek esze ágában sem volt elolvasni.

– Szóval soha senki nem látta még a szellemeket? – kérdezte.

– Ez nem igaz – tiltakozott Myra. – Azt mondtam, hogy *közülünk* nem látta még senki. Több észlelés is volt már régebben. Nagy Bodie-t elég gyakran látták a második világháború és a hidegháború alatt. Sőt, egy tábornok azt állította, hogy éjszakába menő tárgyalást folytatott vele arról, hogy mi várható, ha Amerika úgy dönt, megtámadja Japánt. Az említett tábornok Bodie éleslátásának tulajdonította a döntését, hogy fellép ez ellen a terv ellen.

– Csak ugratsz – vádolta meg Leigh.

Még mielőtt Myra válaszolhatott volna, Peg hangja szűrődött fel a földszintről.

– Myra? Ti meg mit csináltok odafent? A vacsora mindjárt kihűl!

– Jobb lesz, ha lemegyünk – mondta Myra. – És nem – vigyorgott Leigh-re –, nem csak kitalálom.

Második fejezet

LEIGH GONDOLATAI A SZELLEMEK KÖRÜL FOROGTAK, miközben követte Myrát a földszintre. Ha egy éve megkérdezték volna, hogy hisz-e a szellemekben, nemmel válaszolt volna. Ha megkérdezték volna, hogy el tudja-e képzelni, hogy egy kastélyban lakik a világ egyik leggazdagabb családjával, nevetésben tört volna ki. Valahogy mégis idecsöppent, de teljesen összezavarodva és bizonytalanul állt a dolgok felett, beleértve a kísérteteket is.

Myra az ebédlőbe vezette őt, ami éppen olyan díszes és elegáns volt, mint a ház többi része. Fehér függönyök takarták az ablakokat, és túlságosan tökéletesen illettek a hófehér asztalterítőhöz, ami bizonyára nem volt véletlen. A tölgyfa asztal olyan hosszú volt, hogy akár tizenketten is elfértek mellette, mégis mindannyian az egyik végénél gyűltek össze, Tristinnel az asztalfőnél. Leigh szemügyre vette a pucos csirkés talat. Úgy festett, mintha egyenesen egy ötcsillagos konyhából repült volna ide, semmi jelét nem mutatta annak, hogy háziilag készült. Ránézésre gyönyörű volt az étel, az íze is mennyei volt, Leigh mégis sterilnek találta, és nem lakott jól vele.

A szakács azzal a célzattal készítette a fogásokat, hogy valami finomat tegyen a munkáltatója asztalára. Elvégre ez volt a munkája, de szöges ellentétben állt Leigh azokról a kajákról szóló emlékeivel, amiket a szülei kotyvasztottak. Gyakran túlfőzték, és amikor apa főzött, az eredmény túl sós lett, mégis szeretettel készítették őket. Nem volt valami nagy szám, de akkor is ízletesebb volt. Leigh a neki kijelölt széken ült a Simmons család asztalánál, és pusztá illendőségből csipegetett a tányérján lévő falatokból.

– Nem vagy éhes, drágám? – kérdezte Peg.

– Elnézést, nem – mormogta Leigh a tányérjának. – De azért egészen finom.

Tristin evőeszköze finoman sercegett, ahogy hozzáért a törékeny porcelánhoz.

– Ha van olyan étel, amit szívesen megennél, csak szólj Jennynek. Biztos vagyok benne, hogy bármit szívesen összedob neked, amit csak szeretnél.

– Jenny a szakácsunk – magyarázta Myra –, és bármit el tud készíteni. Csak egy szavadba kerül!

A puccos ételek felett ülve Leigh próbálta maga elé képzelni az anyukája paradicsomkonzervből készült, fűszeres szószban úszó fasírtját, ami mellé fagyasztott sült krumplit ettek megmikrózott borsóval. Elképzelte, ahogy a kristálypoharakban hamis kóla pezseg. Ha nem fájt volna annyira a szíve, menten nevetésben tört volna ki a helyzet abszurditása miatt.

– Meséltem Leigh-nek Nagy és Kicsi Bodie szellemeiről – mondta Myra.

– Myra! – dörrent rá Tristin, miközben csörömpölve letette az evőeszközöket a tányérra. – Utoljára mondom, hogy felejtse el azt

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

az örültséget! Túl sok időt fecsértél arra, hogy nem létező kísértéteket kergess, és nem fogom hagyni, hogy Leigh idejét is elpazarold.

– De apa!

Tristin gyilkos tekintetet küldött a lányára. Olyan ridegen nézett rá, hogy még Leigh-t is halálra rémisztette.

A saját apjára gondolt, hogy mennyire szigorú volt a szabályokat illetően, és milyen magas elvárásai voltak. Elvégre senki sem számított kevesebbre egy tengerészgyalogosból lett rendőrtől. Az apjától azonban sosem ijedt meg. Még ha fel is emelte a hangját, ami egyébként ritkán fordult elő, akkor sem tűnt fenyegetőnek. Legalábbis Leigh számára.

Myra az apjára meredt.

Leigh kinyújtotta a lábát az asztal alatt, és megbökte Myra lábát. Miközben megvillantotta ugyanazt a tiszteletet kifejező, büszke mosolyt, amellyel Corinne unokatestvére festményére nézett, Leigh Myra tudtára adta, hogy túlfeszítette a húrt Tristinnél.

Myra ajka megremegett. Az egész teste elkezdett remegni, de egyszerűen nem tudta visszafojtani a kacagást. Feladta, és nevetésben tört ki.

Tristin szeme meglepetten elkerekedett a váratlan fordulattól.

– Hát ezt nem hiszem el! – mondta Peg megbotránkozva.

Leigh hallotta, ahogy halk nevetés csusszan ki a saját száján. Az egész dolog hirtelensége megrémisztette, és a fogát összeszorítva visszatartotta.

– Hosszú napom volt – mondta. – Ha nem bánjátok, inkább lefeküdnék aludni.

– Ilyen korán? – kérdezte Myra, majd hozzátette: – Gondolom, szokatlan volt neked ez a nap. Ha neked is oké, akkor később felmehetek hozzád megnézni, hogy mi a szitu?